

LA TUIES

—Senyoret: o em deixa estar quieta o crido...
—Ja cridaràs després, dona...

Diario semanal flamante y ilustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Carta de amor

Nota de la Redacción.— Rufasta, esta semana, nos ha hecho higo. Hemos preguntado a la Revista Pathé, que lo sabe todo, lo ve todo y, además, es imparcial, y nos han dicho que las últimas noticias que tenían de Rufasta eran de que se había ido a Norteamérica con la American Legion. En lugar de su crónica habitual, que, de tan crónica, ya parece incurable, publicamos esta declaración de amor que el linotipero de la casa ha escrito a una flavia vecina suya, que baila el charleston y plancha colchones los domingos en casa Verdura:
Atortoladora Ignacia, de amor profundo *modelo*, tipo que bajó del cielo cual *prueba* de encanto y [gracia.
Los rasgos de esa hermo- [sura en mi alma impresos que- [daron cuando mis ojos miraron tan *corregida* figura
Dado tengo *pru*eba inmen- [sa de mi pasión *condensada* y ella, mujer adorada, me tiene *metido en prensa*. Tal vez lo dicho la hosti- [gue, mas el callar no *soporto*, porque dicen que el que [es corto... ya sabe usted lo que sigue. Por eso, espléndida *perla* compongo esta carta in- [digna de usted, a ver si se digna *línea a línea* recorrerla.
Tal vez halle en su lectura siempre la misma *glosilla* y sienta, cual *nesadilla*, el *texto* de mi *escritura*. Pero, señora, no atina mi amor a encontrar con- [suelo y pena ruin me domina. ¡Piedad, criatura bella;

vea que mi corazón tiene *sobrada presión* y está *quedando con hue-* [lla.
Y si usted mi *negro* mal con su desdén hoy renueva nunca quedará la *prueba* conforme al *original*. ¡Fuera, pues, temores va- [nos!
Lo que importa es ver li- [gadas cual dos *ramas*, *enlazadas* nuestras conyugales ma- [nos.
Así espero, satisfecho un sí que mi alma enagene ¡hiera el *tímpano* y resue- [ne en las *galeras* del pecho!
Yo tengo la *imposición* de rendirme ante sus *pies*, por tanto, *entredós* y tres asómese usted al balcón, ante el cual, con firme [planta *espaciando* su impaciencia aguardará la sentencia su adorador

Juan Volanta.

SALPICADURAS

Un telegrama de "El Diluvio":
"Algunos americanos me han manifestado — siguió diciendo — que en los Estados Unidos quedaron sorprendidos por la recepción que Francia tributó a Lindberg, y a esto he de contestar que, verdaderamente, si se nos cree indiferentes o despegados, se sufre una lamentable equivocación sobre nuestro carácter y sentimientos; Francia no es una nación caprichosa, la nación voluble que los conservadores superficiales quieren algunas veces ver en ella: por el contrario, Francia, por el señor Mussolini, ha llegado a ser

firme y fiel en sus amistades y tiene el derecho de ver defendidos sus intereses, que son los de un pueblo cruelmente puesto a prueba por la guerra y algo alucinado por la paz, que, a pesar de su victoria, le ha costado más cara que a los demás, pero, no obstante, nada nos hará jamás olvidar que combatimos juntos por el mismo ideal: por la paz y la civilización. — Fabra."
Bueno. ¿Y qué tendrá que ver el Duce con todo esto?

***

Esta es de "Heraldo de Madrid":

"Experiencias de catalepsia en el Congreso psíquico.

—¡Medium! ¿Siente usted invadirle una gran turbación..., se siente atraído por el vacío..., siente que le pesan los párpados..., siente escalofriarse sus miembros?... ¿Lo siente?... ¿Lo siente?

—¿Cómo quiere usted que sienta todo eso, si tengo un reuma al cerebro?

(Le Petit Parisiën.)"

Ustedes, naturalmente, no le encuentran la gracia al chistecito, porque como el cerebro es una masa de carne blanda y sin hueso, y el reuma es el dolor de las articulaciones, no conciben que esta enfermedad pueda atacar al cerebro de ninguna persona, aunque sea medium y hasta coleccionista de capicúas.

Lo que hay es que en el original francés decía: "rhume de cerveau", que equivale en el habla cervantina a "resfriado de cabeza", pero ¡es tan difícil el francés para todos los periodistas que no son clientes de casa la Milagritos!

ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia
Santpere-/-Bergés
Primera actriu:
Asumpció Casals

Exit colossal
de

DITXOSA NIT

DE NUVIS!

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

NOT-YET

PAS ENCORE —
TODAVIA NO —
ENCARE NO —

ROXANA

la millor obra del mestre
LUNA

Direcció artística:
Manuel Sagrañes

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL
CHARIVARI

Cada nit
CHARIVARI

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

El districte cinquè i la seva literatura

HA caigut, per casualitat, a les nostres pecadores i xafarderes mans, un article que signa un vell periodista en el qual descarrega tota la seva bilis contra la literatura del districte cinquè.

Com que el qui escriu aquesta secció no ha escrit cap novel·la que passi al carrer d'en Trenta ni ha fet cap drama basat en la vida de cap xicoteta de les que treballen a cal Manco, es creu amb prou independència per a intentar fer veure a aquest senyor que, aquesta vegada no ha estat encertat.

La literatura del districte cinquè, que injustament digué el senyor Mainar, era una literatura que consistia en no saber escriure — així, en Samblancat, per exemple, es per a l'il·lustre ex-director d'"El Liberal", una mena de cafetera russa — és una necessitat. Així tal com sona. Si la literatura del districte cinquè arribés a ésser el que és, a França, la literatura de Mont-

martre, altre fóra la sort del nostre popular barri, que avui s'està morint de fàstic. Pensin, senyors detractors d'aquest gènere, que els americans, els anglesos, els italians que arriben a Barcelona, no saben que existeixi la Sagrada Família ni la casa de la Bola, ni els articles del senyor Rodríguez Codolà; però saben que hi ha un barri xinès, encara que no hi hagi cap senyor amb cua com no sigui algun torero que va de juerga, i saben que existeix el Paral·lel.

Un amic meu tornava de París desil·lusionat, "Montmartre?— ens deia — Es molt pitjor que el nostre Paral·lel! Què hi veieu, en aquells carrerons bruts, empinats, en aquells bars amb copes velles i esberlades?" "Que què hi veiem? Hi veiem la seva literatura, que ens hi fa anar com a bens, encara que sapiguem per endavant que hem de quedar enganyats!"

Sortosos, nosaltres, el dia que la literatura del districte cinquè porti els estrangers cap als nostres barris baixos! Que a darrera de tot això, hi ha una colla de xicots joves, principiants, que escriuen una sèrie de disbarats? Deixeu-los fer! Més val això que no pas que es fiquin amb el clero! Jo, si fos Govern, faria subvencionar la literatura del districte cinquè per l'Atracció de Forasters.

La raó de la majordona

NO fa gaire, en un important teatre d'una ciutat encara més important, es va estrenar un drama, l'autor del qual era una signatura de tot

prestigi. La representació es va acabar, naturalment, en mig dels més sorollosos aplaudiments.

Sols en una butaca de primera fila, un senyor xiulava amb l'entusiasme que hauria pogut posar una esperantista o un soci de la "Liga antidue- lista".

Els aplaudiments augmentaven i l'autor es va haver de presentar a l'escena. Féu un gest perquè tothom deixés de picar de mans, que fou atès amb unanimitat. Però, el senyor que xiulava, va seguir com si no res.

—Senyor — féu l'autor dirigint-se llavors a l'espectador de la primera fila — No ho veu que està perdent el temps miserablement? L'únic que està d'acord amb el seu criteri, sóc jo, però ja veu que tots dos som molt poca cosa davant de tanta gent que ens fa la contra...

I es va retirar sense afegir ni un mot.

L'hortolà de Sant Boi

—Es inútil que t'escarrassis, Carmeta: a les películes s'hi ensenya més del que nosaltres podem ensenyar, i ja no en fan cas.

LA LLIÇO DE DOCTRINA

EL bo del senyor rector de Rocapelada, topa en plena muntanya amb un rabadà que està guardant bous i vaques.

—Escolta Tonet — li diu afablement — Com és que els diumenges no vens a doctrina?

—El diumenge es festa redell! Tinc pas temps d'anar a doctrina!

—Escolta, escolta: ja saps quants déus hi ha?

—Déus? Me n'han parlat pas mai d'això.

—Doncs bé, mira: no hi ha més que un sol Déu totpoderós.

—Molt bé. Ara ja ho sabré que només n'hi un d'això que diu. Es com si diguessim que de campanar que només n'hi ha un en tot el poble.

—Això mateix! Molt bé Tonet. Però també has de saber que Déu encarna tres persones.

—Tres de què ha dit?

—Tres persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

—Ui, ui, ui! Això sí que no ho entenc.

—Ja veuràs, ja t'ho explicaré: quantes vaques hi tens al teu ramat?

—Tres, senyor rector.

—Doncs mira, és com si diguessim: tu ets un sol rabadà, però tu tens tres vaques i la negra és el Pare, la rossa el Fill, i la clapada l'Esperit Sant. Te'n recordaràs, Tonet.

—Ara sí redell, que me'n recordaré!

—Doncs mira, si te'n recordes, l'any que ve et deixaré fer la comunió.

Uns quants dies després, el senyor rector torna a trobar el rabadà.

—Ja saps quants Déus hi ha?

—Un senyor rector, un de sol!

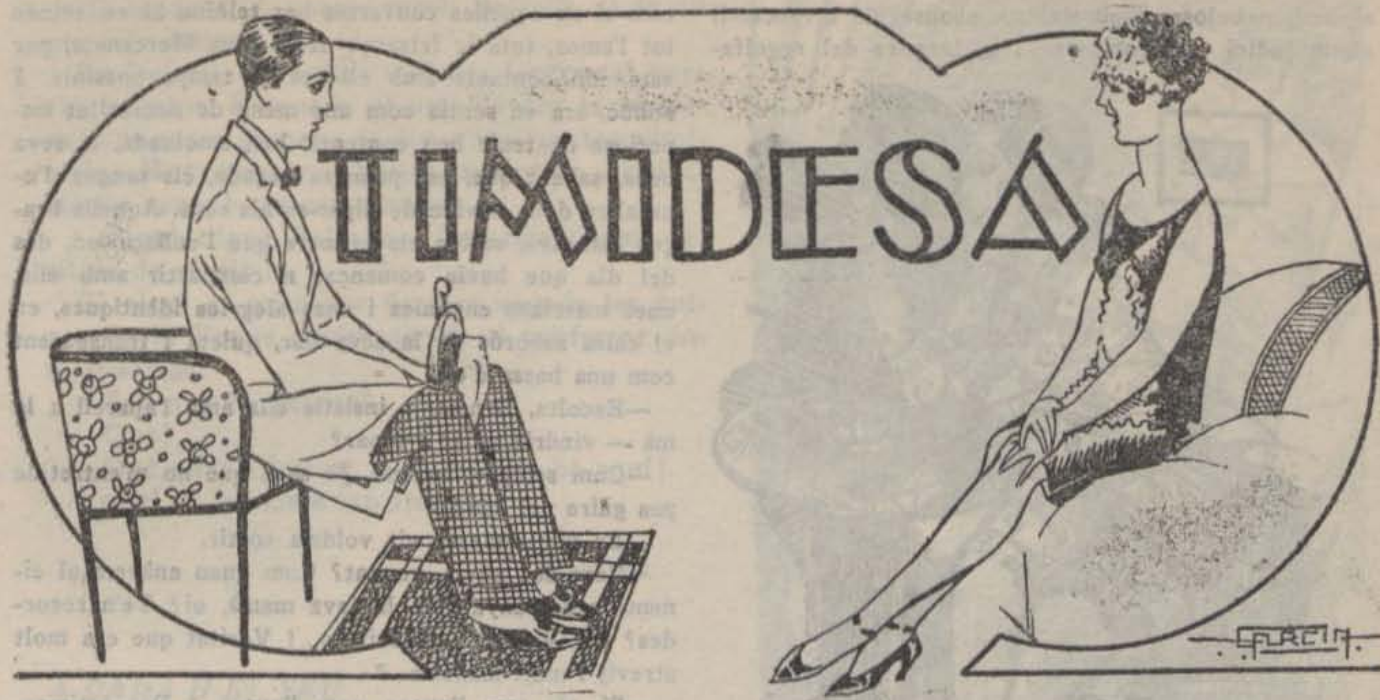
—Molt bé, noi, molt bé! I quantes persones, quantes...?

—Quatre!

—I ara! No et vaig dir que eren tres, com les vaques?

—Oh, si redell, però és que des de llavors, la rossa ha tingut un vedell, sap, senyor rector? i per això ara n'hi ha quatre...

Sabi Hondo

Novel·la de bons y mals costums

Capítol cinquè

EN Vicens Bou, es va quedar encisat en escoltar les paraules de l'Ernest:

—Dijous pots comptar amb mi.

—De manera, que, a la fi t'has decidit?

—Què hi farem, noi! Crec, com tú, que els homes, hem d'ésser homes per damunt de tot.

—I és clar, home, és clar! Mira, a mi la filosofia, prou ho saps tu, mai no m'ha tirat, però la filosofia de la vida, la vaig aprendre amb les beceroles. Pobre del qui es pren el món més seriosament del que cal fer-ho! Jo crec que quan se'n va un filòsof a l'altre barri, ni al cel li deuen voler obrir les portes, de per que els amargui l'existència eterna. Figura't tu el que deu ésser una existència sense límits i amb un tros de civa a la boca per tot "recreiu"! Què en treuràs d'ésser fidel com un gos a la teva admirable doneta, perquè la xicota s'ho val, si al cap i a la fi, ella no serà ni més ni menys feliç? La felicitat...

—Mira, Vicens — intervingué l'Ernest enerviosit — No en parlem de la meva dona. Sàpigues només que l'estimo per damunt de tot i que per ella seria capaç de fer qualsevol bogeria. No en parlem; deixem-ho córrer. Si he acceptat la teva proposició, és perquè després d'un llarg examen de consciència ne arribat a la feliç conclusió de què collir la fruita que es troba pel camí, no solament no maca la pròpia, sinó que potser fins contribueix a conservar-ne tot el sabor, tota la flaira senzilla i agredolça per contracop de comparança.

—Ui, ui, ui, quines sentències! Veuràs, veuràs, no m'emboliquis amb les teves truculentes filosofies i...

—No, res de filosofies, Vicens: una senzilla conseqüència del viure estúpid de la post guerra. Vet-ho aquí. Però a mi aquesta bogeria del "jazz" que s'ha

endinzat en els recons més íntims de la família, no em mareja, que et consti. Sé escoltar-ne les notes estridents i barroeres, esperant que tard o d'hora, tornaran els dies tranquils i reposats de les harmonies melodioses que parlen a l'esperit i no encenen els sentits en escoltar-les, sinó que gronxen l'ànima en el bressol de les més dolces beatituds...

—Prou...! Acabaries atabalant-me! Parlem de lo nostre. A veure si et va bé el plan: el dijous, a les tres, ens trobarem amb elles a la "Granja". Jo tindré ja reservades les dues millors habitacions del "Bouquet" i en autos separats, perquè cada u es vagi defensant pel camí, sortirem vers... el paradís. Després, a les sis, sortiran elles en un dels autos i nosaltres en l'altre per a evitar possibles compromisos, i... fins a la pròxima! Què et sembla, és plan o no és plan?

—Magnífic! Colossal! — aprovà l'Ernest entusiasmat.

—Doncs, molt de compte, i un punt a la boca, que la "cosa" és de les que s'han de moure sense fer gaire soroll...

***

La Mercè estava el que se'n diu, boja. No n'hi havia per menys. El bon "amic", el tenaç pertorbador de la pau de la seva llar, seguia trametent-li andònims.

Ella, intranquil·la, perduda un xic la seva habitual serenitat, seguia pas a pas la vida del seu marit. Era intent seu no fer cas d'aquells escrits que ella considerava calumniosos o producte d'una broma de mal gust, però, en feia a desgrat seu. Sabia que creure ço que en aquells andònims es deia del seu marit, era una veritable injúria, però, sense creure-ho, arribà a posar-ho en quarantena. Estava nerviosa quan el tenia al costat, i quan no l'hi tenia, telefonava contínuament al despatx, preguntant-li les coses més insulses

i puerils, amb la sola dèria d'esbrinar si hi era ell, o si, amb nebuloses insinuacions, aconseguia arrencar-li algun indici que l'orientés i la tragués del regolfa-

Telefonava continuament al despatx

ment de dubtes que començava a aturdir-la i a no deixar-li veure les coses amb la senzillesa i naturalitat que era de desitjar.

Ell, tranquil, reposat, responia cordialment a les seves preguntes, i lluny d'escairar la conversa amb la seva esposa, semblava complaures en allargar-la, en

fer-la íntima, cariciosa, càlida de tendrors conjugals, com si en aquelles converses per telèfon hi endevinés tot l'amor, tota la frisança de la seva Merceneta, per estar en contacte amb ell tot el temps possible. I àdhuc, ara en sentia com una mena de necessitat imperiosa de tenir ben contenta, ben amoixada, la seva nena, sabent que, per primera vegada, els braços d'una altra dona havien de lligar-se als seus. Aquells braços estranys, serien els primers que l'enllaçarien, des del dia que havia començat a compartir amb ella, unes mateixes engúnies i unes alegries idèntiques, en el caliu saborós de la seva llar, quieta i transparent com una bassa d'oli.

—Escolta, Ernest,— insistia ella amb l'aparell a la mà — vindràs aviat a sopar?

—Com sempre, bufona. Ja saps que no m'entretinc pas gaire pel camí.

—Es que aquesta nit voldria sortir.

—Com dos nuvis, veritat? Com quan anàvem al cinema acompanyats de la teva mamà, oi? Te'n recordes? Oh, era molt atrevit jo...! Veritat que era molt atrevit i molt manefla...?

—Sí, sí: com llavors, com llavors...! Per estimar-nos força, força...! Més que llavors encara...!

—Molt bé, reineta, molt bé. No et posis neguitosa per això! Dos minuts després de tancar el despatx, ja em tindràs al teu costat! Estàs contenta?

—Molt! Adeu nanet meu!

—Ep! Escolta!

—Digues...

—On vas tan de pressa? Que no m'has de "dir" res més?

—Sí, sí... té: un... dos... mil... els que vulguis...! Tants com vulguis, i... on vulguis...!

I un tecloteig petoner i enjogassat, percutia d'aparell a aparell, fent esclatar de riure les noies de la central, lliurades completament a la dolçura de l'espionatge telefònic, que és la més dolça i més sensual de les tafaneries...

LAURA BRUNET

(Seguirà)

UN EXAMEN

EL professor de dibuix té damunt del pupitre una magnífica Venus de Milo. Curosa-ment, i quasi amb devoció, explica l'harmonia, la bellesa de línies, la immaterialitat dins de la cruesa del nu. Una vegada acabat el seu discurs, pregunta a un dels alumnes:

—A veure, senyor Rocalleda: vol fer el favor de dir-me què és el que troba de més formós en aquest conjunt de belleses?

El deixeble es queda una estona mirant, es rasca el cap i amb els ulls ballant-li com dues llumenetes:

—Els pits! Té uns pits així! — exclama fent un remolí amb el braç dret.

—Indecent! No és això el què li pregunto! Agafi la gorra i surti immediatament!

Calmat l'aldarull promogut per en Rocalleda, el professor hi torna:

—Vostè, Boada, vol fer el favor de dir-me què admira més d'aquesta obra d'art?

En Boada avança cap al pupitre del professor i es queda parat una estona davant de l'obra mestre. A la fi, exclama ponderatiu:

—Quines anques!

—Surti d'aquí, mal educat! Agafi la gorra i desapareixi del meu davant. Això és insuportable! Les obres d'art no s'han de mirar a través

de la luxúria! A veure, vostè, Balcells, si és un xic més discret.

En Balcells s'aixeca i s'adreça lentament vers el professor. Es queda plantat davant la formosa dona sense braços i fa dos o tres gestes admiratius. El professor se'l mira radiant de satisfacció en veure'l tan entusiasmat.

—Digui, digui, Balcells,— insisteix l'home desitjós de sentir-lo.

El xicot es mira per darrera vegada les cuixes de la Venus i adreçant-se al professor diu molt seriós:

—Sap què he pensat?

—Què?

—Que vaig a buscar la gorra, vet-ho aquí!
I sortí de la classe tan fresquet.

Floridor

A CADA U EL SEU

DOS marrecs del poble han trobat un gosset en mig del carrer, i es barallen perquè tots dos el volen per a ells.

—Jo l'he vist primer!— diu un d'ells.

—Miri, senyor Rafel, nosaltres som dues noies decentes...

—De quantes centes?

—Com el titules aquest cuadro?

—La Verge de la Soletat.

—De sola si que hoestic.

—Però jo l'he cridat!— exclama l'altre.

Com que no hi ha manera d'entendre's, un d'ells proposa:

—Mira, el que digui una mentida més grossa, aquell es quedarà amb el gos.

—Va!

—Vinga!

I quan els dos marrecs estaven més entusiasmats clavant-les pels descosits, els sorprèn el senyor rector.

—I ara — els diu. — No vos en doneu vergonya de mentir d'aquesta manera? Jo tinc cinquanta anys i encara no he dit mai ni una sola mentida!

El més grandet dels marrecs s'encara amb el més menut i li diu amb una gran serietat:

—Japet: dóna el gos al senyor rector!

Mileca III

—El negoci cada dia està més malament; em sembla que no ens quedarà altre remei que fer-nos noies decentes i casar-no's.

El truc del senyor Bassols

ELL, el senyor Bassols, a dir la bona veritat, no havia pogut ésser heroi de cap novela amorosa, llevat de la comèdia començada a l'Ateneu de Sant Gervasi amb la senyora Leonarda, la seva esposa i que havia acabat tràgicament a la vicaria, es pot ben dir que de l'amor no en sabia més que el "quant ne vols?" i el "tant te'n daré" que tots coneixem per experiència pròpia.

No té, doncs, res d'estrany que, en enamorar-se de la vídua Castanys, ho fes com un ase, com vulgarment es diu. Però com que si ell era un ase amb això de l'enamorament, la vidueta Castanys no era cap somereta, el pobre senyor Bassols va fracassar sorollosament en intentar la seva conquesta.

I cregueu que la vidueta s'ho valia: trenta dos anys, castiços com un "cante jondo", i unes curves més sensuals que la se-

nyora Venus Afrodita, que diuen que li van haver de tallar els braços perquè no es malmetés ella mateixa de tan enamorada com estava dels seus encisos.

Però el senyor Bassols havia trobat un truc. Un truc infalible, com els dels jugadors de ruleta. I com que aquell matí la vidueta havia telefonat que a les cinc aniria a veure la senyora Leonarda, el senyor Bassols es va decidir a posar-lo en pràctica.

Primerament es va callar, com un d'allò, que la vídua Castanys havia telefonat anunciant la seva visita. Després va aconseguir treure de casa la senyora Leonarda amb l'excusa de que li anés a triar roba d'hivern a cal sastre. Després... després va començar els preparatius per a posar en pràctica el seu truc, que li havia explicat en Cortada, un amic seu, pintor.

Va agafar cantàrides i en va fer una intensíssima bullida, i deixà que la flaire es regolfés

en la saleta a l'inglesa, ben tapada d'esclotxes i finestres. Després, hi va cremar opi i altres drogues incitants. Va buidar amb el pulveritzador un flascó de perfum de tarongina i un altre d'essència de menta, i va deixar ben preparada de coixins la chaise-longue que col·locà al centre de l'habitació.

Enllestits els preparatius, ell mateix reconegué que la dona que entrés allà, havia de demanar immediatament relacions formals o informals encara que fos a un bastaix del moll.

Ell vestí una paiama molt virolada, i en tocar les cinc, el cor li va fer un salt. Havem dit el cor, que consti.

Havien trucat. Era ella. El triomf era segur!

—Escolti, Ruperta; que s'espera a la saleta anglesa. Ja vinc de seguida.

—Molt bé senyoret.

El senyor Bassols, buidà, encara, al seu damunt, un flascó de Coty, es donà els darrers cops de pinta, i fet un braç de bo

—Jo prou faig exercissi anant al cinema cada dia, però no trobo la manera d'aprimar-me.

Ell. — Creu-me, Riteta, que al costat meu no et faltarà res.
Ella. — No cal pas que m'ho repeteixi's, Enric; precisament ahir n'estàvem parlant amb el meu cosí..

ALLOTA
XXVII

C.7

mar s'adreçà a la saleta anglesa.

En entrar-hi es va quedar blau: sentat a la chaise-longue, hi havia un home robust, ciclopí, amb uns mostatxos de l'any vuitanta i una cara de menja-criatures que aturdià.

—Què... què vol... què desitja? — preguntà el senyor Bassols sense no saber el què es deia.

—Em fa venir la seva senyora perquè em digui quina d'aquestes dues mostres li agrada més per l'abric.

El senyor Bassols se'l quedà mirant una estona amb les mostres a la mà. Aquell home, tenia uns ulls molt estranys i no li treia la vista del damunt.

—Digui-li que aquest — féu ell sense haver-ne mirada cap i allargant-ni una.

—Sap que porta una paiama molt bonica? — li digué el mosso del sastre fent-li l'ullet.

El senyor Bassols es va quedar verd. Una flaire intensíssima li tapava els sentits. L'opi, les cantàrides i la menta, començaven a fer el seu efecte.

Un raig de llum l'il·luminà per a evitar la catàstrofe: va córrer al finestral i l'obrí de bat a bat.

Moments després tot s'havia asserenat i el senyor Bassols havia triat a consciència la mostra de l'abric.

—S'espera al magatzem, la meva senyora? — preguntà.

—Sí, però no cal que s'hi amoïni. Ha vingut amb la senyora Castanys, que també és clien-

ta nostra i estan allà fent bro- amb aquesta essència endiastra-
ma amb els dependents.... da de la saleta anglesa, hauria

El senyor Bassols acomiadà donat la raó al mosso del sastre, el mosso, i bo i prenent seient quan em parlava tan suaument en un ampli coixí, exclamà, com de la meva paiama virolada...

—Si em distrec un xiquet,

Sara Trusta

—Aquesta modista és terrible: dues hores esperant els vestits i ella sense comparèixer!

—Es deu pensar que avui és dia de visites i per això no deu anar de pressa a portar els vestits...

AGUDESÀ DE PAGESA

SENTATS a la porta del cafè de la vila, els quatre ganduls honoraris i per dret propi de la localitat, estan veient-les passar. És aquesta una feina molt agradable i que no fa mal de cap ni cruix l'esquena.

De sobte un d'ells veu venir una pagesa amb dos porquets al braç que grinyolen endiastrats.

—I doncs, mestressa, què féu que no els do-

neu la grossa per fer-los callar a aquests an-
gels?

I la pagesa, que és de les que arrenca els naps d'una sotragada, se'l queda mirant una bella estona i li diu amb la frescor i naturalitat que elles saben fer-ho:

—Escolta, minyó, si vols que t'alimenti els teus fills, paga la dida!

I tira carrer avall, deixant el presumit sense paraula.

Xic del Ter

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'èxi!

TRACTA-LA BE

UN amic nostre va fer una conquesta barata l'altra tarda. Es tractava d'una cupletista en disponibilitat que el va voler seguir, sense gaires pretensions, a un hotel anoblat del districte quint. Van demanar una cambra i una minyona vella, després de agafar les claus, els hi va acompanyar.

Al moment que el nostre amic es ficava la mà a la butxaca per a donar-li quelcom de propina, la xicota se li acostà i, amb veu baixa, va dir-li:

—Tracta-la bé!

I, amb veu encara més baixa, va afegir:

—Es la meva mare!

Kit Xalla.

LA DARRERA RECOMANACIO

EL vell taberner jueu es moria. Els metjes ha-vien dit que amb ell, ja no hi havia res a fer. Els seus fills, entorn del llit, ploraven en silenci.

—Fills meus — va dir l'agonitzant—, en els darrers moments de la meua vida, vos vull revelar un secret que he guardat curosament i que vos reco-

mano guardeu com jo! M'ho jureu per la salvació de la vostra ànima, fills meus?

—Sí, pare — exclamaren a chor.

—Doncs bé, fills meus... Teniu de sapiguer que, amb raim, també es pot fer vi...

K. Parró.

LA MINYONA DESINTERESSADA

EL senyoret, que té setze anys, però que ja va al "Edén", empaita a la raspa, que en té divuit.

—Escolta, maca! — li diu—. Si vens al meu quarto, et donaré un carmetlo!

—Moltes mercès — respón ella—. No sóc tan interessada. Jo no treballo pels quartos!

Van Tresca.

UN APARELL COMPLICAT

AQUEST conte no és nostre. No podem dir qui és el seu autor, però sí afirmarem que és digne d'en Mark Twain.

Explicuem-lo, doncs, i deixem-nos de comentar. Un bromista va anar un dia a veure al gran inventor Edison.

—Necessito — li va dir — que vostè em construeixi un aparell molt complicat.

—Jo li faré — va respondre l'Edison—. La mecànica no té cap secret per a mi.

—Ja ho veurà. Es tracta de fer un aparell que ha de realitzar les següents operacions: Jo, hi posaré a dintre la màquina una lletra acceptada. La màquina l'ha de descontar, amb els diners que produeixi, comprar primeres matèries, manufacturar-les, vendre-les, cobrar-les, i, amb aquests di-

ners, retirar la lletra al seu venciment i donar-me els beneficis. Un cop pagada la meua lletra, l'haurà d'estripar, naturalment.

L'Edison va reflexionar un moment i al final, va dir-li:

—No sé si podré complaure'l...

—Per qué? Que no es pot fer, tot això, amb una màquina?

—Gairebé tot. Tinc resolta la manera de descontar la seva acceptació, de comprar les primeres màtèries, de manufacturar-les, de vendre-les, de cobrar-les, de pagar la lletra... Però no trobo la manera d'estripar-la després!

R. E. Tallet.

LA MARE PUDOROSA

LA senyora Maria està de reunió amb una colla d'amigues.

—Gràcies a Déu que ja s'ha acabat la calor! — exclama—. Creguin que els banys em tenien sofocada. Les nenes em feien agafar cada disgust!

—Per què?

—Perquè són unes desvergonyides! Figúrint-se vostès que s'empenyaven en sortir a la platja gairebé tan lleugeres de roba com quan van al Liceu!

Kat Chassa.

LA RASPA ECONOMICA

LA mestressa repassa els comptes de la minyona.

—I ara! El llug a sis pessetes?

—Sí, senyora; i encara no l'he comprat gaire fresc...

Tit Hella.

LES PINCES

DONYA Reparada, nova rica, acabada la festa, crida a la minyona i li diu severament:

—Vostè ha tingut un descuit imperdonable.

—De debò, senyoreta? — fa la minyona, tota esverada.

—Sí, senyora; ha oblidat les pinces, i això és indignant.

—Ai! Cregui, senyoreta, que ha estat sense voler!

—Que no succeixi més! On sé's vist que els senyors, en sortint del water haigin de fer servir els dits, els mateixos dits que... Compren?

—Sí, senyoreta, sí; no passarà més, no tingui por!

En la propera festa, donya Reparada, en arribar a la mitja part, constata que la minyona tampoc ha posat les pinces en el buffet.

Feta una fúria, crida a la minyona.

—Altra vegada? No li vareig dir que...

—Però senyoreta, si les pinces ja hi són!

—A on són?

—En el water, penjades amb un clauet!

Rosa Linda.

ESCRUPOLS

EN Lleonart estava a punt de casar-se, i tots els seus amics acordaren fer-li un bon present de boda, pagat a prorrateig. Quan anaren a veure en Costa, aquest donà unes quantes excuses i a la fi es negà a contribuir a la subscripció.

—Home, Costa, — li observaren els seus amics — sembla mentida que tu facis això amb en Lleonart. Precisament ets el menys indicat...

—Es inútil que insistiu. Sóc massa amic seu per fer-li aquesta mofa.

—Una mofa? Tira, tira, digues amb quant hi contribueixes i no facis bromes.

—Vos dic que no. Vos repeteixo que sóc massa amic d'en Lleonart per fer-li aquesta befa.

—Noi, si no t'expliques més clar...

—Senzillament: jo a en Lleonart me l'estimo molt, i com que jo i la seva futura ens entenem, no vull fer-li l'ofensa de encara contribuir al seu present de noces.

K. K. Huet. ...

UN HOME SENSE ESCRUPOLS

LA Carlota i la Balbina es troben, després de mig any de no haver-se vist. Petons, abraçades, paraules expressives i tot allò que és propi i és natural entre dues bones amigues.

—I què fas, què fas, ara, Balbina?

—Sí, mira, com sempre: anar tirant.

—Encara estàs a can Boix?

—Encara.

—I segueix essent tant bèstia com sempre aquell home?

—Cada dia un xic més. Per cert: ja ho saps que la setmana que vé em caso?

—Ah, sí? I amb qui et cases?

—Amb en Costa, l'encarregat de can Boix.

—Llàstima! Tu mereixies un home que et comprés joies i abrigo de pell i...

—No hi ha hagut més remei! Estic... ja em pots comprendre...

—De debó? Sempre ho havia dit, jo, que aquell Boix era un barroer i un home sense escrúpols amb les dependents! — exclama la Carlota amb la major naturalitat del món.

Vanda Rhassa.

Conte premiat en el número passat:
ACLARIMENT IMPOSSIBLE

—Aquests dies de vent, són una delícia: una no s'entén de feina.

AMB EL CAP AL COIXI

LA Rosalia era una d'aquelles dones que un no sap pas com fer-s'ho perquè quedin contentes i satisfetes. Crec que se'n diuen insaciables d'aquesta mena de femelles.

—Escolta, nen, — li deia aquest dia al seu marit retorcent-se com una gateta en l'estoig dels llençols — que no vols dir-me res aquesta nit?

Però ell no estava per brocs.

—Mira, avui tinc molta son, saps? Ja en parlarem demà, d'això que tu vols dir.

La Rosalia callà un moment. El cervellet li va donar un parell de giravoltes. Després continuà:

—Està bé: dorm. I mira, perquè trenquis el son més de pressa, jo t'aniré contant rondalles fins que quedis ben adormit.

I amb veu lenta i avellutada, va començar:

—“Una vegada hi havia un burot de terme que tenia una muller molt guapa. Una muller de

carns arrodonides, d'ulls negres com el carbó, de llavis vermells com les cireres, de pits rodons i movedissos com les bufetes de llard blanc, d'anques tivants i ondulants com les onades en inflar-se embravides. Una d'aquelles dones que han trobat pocs els set pecats capitals i n'han inventat un parell de dotzenes més...”

—Sí, una dona com ara totes — murmurà el marit, encara malhumorat.

—No, t'equivoques, nen; no era com ara totes; era, sí, com ara jo, que no és el mateix.

—Ves dient.

—Doncs, vet-aquí que el burot, que era un sómines, semblava que ni se n'hagués adonat de què era l'amo i senyor d'aquella monjoia del plaer, i es passava setmanes i mesos, dient “Bona nit” i res més que “Bona nit”. Això a ella la tenia molt empipada i va decidir acabar-ho.

—I ho aconseguí?

—Ja ho crec! Des de l'endemà, pel seu fielat van començar a passar-hi tots els matuters de la comarca...

L'esposa callà. El marit rumià una bella estona, i ja no es va sentir cap més paraula. En la quietud de la nit, el cruixir del sommier era una cançó plena de ritmes i harmonies, trencat de tard en tard per un sospir llarg i profund...

Bella Donna

—Per Déu, Manuel, per Déu! Dèixam estar...

—Filla, avui he pres EROTYL...

Erotyl:

és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Fèrre, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

Impremta Laletana. - Bow 1a Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA “LA PAPELERA DE CEGAMA”

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

ESTA a punt de celebrar-se el segon concurs d'estels, dedicat als infants, i també als jovincels. Al, caratsus! Vet-aquí que ara m'ha sortit en vers el que havia d'ésser prosa. Això, és producte de la emoció que m'ha produït la nova, puix del plaer inefable de fer volar l'estel, innocent entreteniment al que jo em dedicava divuit anys enera, n'he conservat un record tan inesborrable com les taques que em vaig fer una vegada a l'abric al arrambar-me a un lloc que estava "recién pintado".

Quantes voltes en la vida
jo l'estel he fet volar
quan em mancaven deu peles
per anar a ca la Mamà!

EL CONSEJERO DEL AMOR

DE la secció futbolística d'un rotatiu vesperí:

"Palacios cambia de camiseta."

No sabem que una cosa tan trivial mereixés la pena d'ésser consignada en lletres de motllo.

Però si és qu'els interessa a n'els reporters aquests jo els assabento que avui m'he canviat de calçotets.

EL CONSEJERO DEL AMOR

SEGONS un telegrama de Jerusalem, les dones mahometanes han protestat amb tota energia davant de l'Alt Comissari francès de Beyrouth de la costum antiestètica, antihigiènica i depressiva del vel.

Es veu que volen anar amb la cara ben alta i destapada.

Jo, per la meua part, no hi tinc res que dir.

Encara que decideixin a més de treure's el vel anar-se baixant l'escot fins que es pugui veure el cel.

EL CONSEJERO DEL AMOR

DECIDIDAMENT, Barcelona progressa (consti que parlo seriósament). Fa uns quants mesos, jo mateix, a aquestes mateixes colum-

nes, si la memòria m'és tan fidel com un gos de Terranova que em van regalar pel meu sant, vaig donar la nova d'haver-se inaugurat al bell mig del bosc de Bolònia, de París, un dancing al aire lliure, sota l'experta direcció d'en Volterra, que vé a ésser una mena de senyor Pepet del "Royal" parisenc.

Doncs be: ja tenim dancing al aire lliure. Es al restoràn del Parc i les nenes hi tenen accés gratuït, mitjançant invitació que s'entrega gràtis en diversos establiments de Barcelona.

Jo hi duria una xicota però no sé com ho faré, puix no hi ha per aquells llocs cap còmode Hotel Meublé.

EL CONSEJERO DEL AMOR

DIUEN de Melilla que ha caigut d'allò més aigua.

Tot està inundat i fins s'ha desbordat el riu d'Or.

Per desgràcia, els de LA TUIES molt lluny de Melilla estem i no és pas fàcil que ens toqui or d'aquest desbordament.

EL CONSEJERO DEL AMOR

DISSAPTE al vespre es va estrenar a "Eldorado", per la companyia de la xamosa Roser Iglesias, una comèdia del senyor "Azorín" que porta per títol "La arañita en el espejo".

Naturalment que nosaltres, en previsió d'un altre "Brandy, mucho brandy", no hi varem anar.

EPI!... EPI!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota

discreció

Després ho varem sentir de valent.

Puix segons les referències que un amic ens va donar, la comèdia es més distreta que un ball de socis amb ram.

EL CONSEJERO DEL AMOR

PER cert que a la tarda, fugint del xàfec, varem entrar a "Eldorado", on representaven una comèdia que duia per títol "La casa de la bruja".

Som pietosos i per això callarem el nom de l'autor del crim. Allò no té suc ni bruc i és una veritable llàstima que la Roser Iglesias, que és una xicota molt simpàtica, perdi el temps i el faci perdre als espectadors amb tonteries d'aquesta mena.

Puix la Roser és molt caia i té unes grans dots d'actriu, però amb obres com aquestes quan un ha de plorar, riu.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EL senyor Avelí Artís està preparant una comèdia per a Novetats que es titola "Els cinc sentits".

De la nova producció de l'autor de "El camí desconegut" en tenim molt bones referències.

Ja el títol és de gran força i de molta actualitat, puix "Els cinc sentits" es perden amb molta facilitat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A "Romea", la parella Vila-Davi, als que haurem de nomenar conservadors del teatre català, per la estimable tasca que realitzen, està a punt d'estrenar una comèdia d'en Gastón Mantua, titulada "Un milionari del Putxet o la vestidura no fa la figura".

No més al sentir aquest títol, ja hi han la mar de senyors Retaulons que han demanat butaques per la nit de la estrena, esperant veure-s'hi retratats.

Crec que en veure la comèdia tothom riurà de valent, puix en Mantua ha demostrat per això tenir talent.

EL CONSEJERO DEL AMOR

SEGONS un telegrama que tenim a la vista, a Londres acaba de morir un senyor que pintava amb els peus.

Això, ben mirat, no té res d'extraordinari.

Puix a Barcelona abunden els que amb els peus escrivint passen per autors d'empenta i poden anar vivint.

L'afarta pobres.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{TS} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)
Carrer de Barbarà, 27
Ascensor
Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meublée

(VERDURA)
Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés
Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO
CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86
i centres d'especifica
Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9
BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

CUPLETS DEL POBRE TERRISÉ

TEMS DE VALS

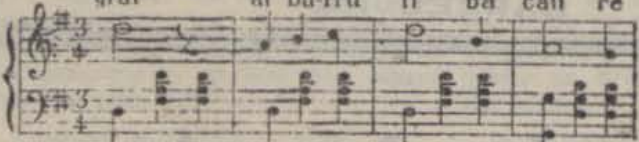
Al po bre ta - rris sé ial po bre

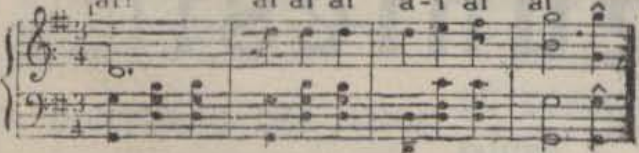
te rris - sai - re nan à ven dre à Mal-

grat al bu - rru li ba cau re

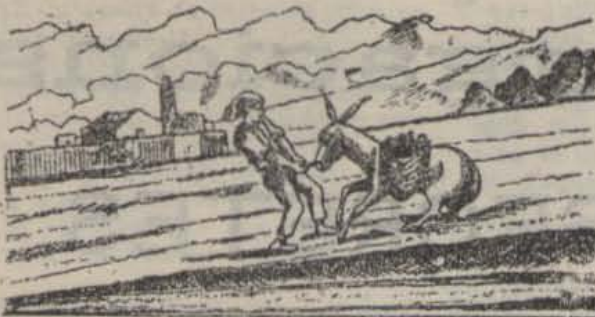
ai! ai ai ai a - i ai ai

—L'Eulàlia no l'hem vist,
deu estar al llit malalt,
corrent va a cal fuster
a enmatllevar una escala,
Ail Ai, ai, ai, ai, ai, ail

Amb l'escala al balcó,
puja com una rata,
mira pel finestró
veu una cosa estranya.
Ail Ai, ai, ai, ai, ai, ail

—'Xecat, 'xecat, burret,
que tornarem a casa,
el mal que tu t'has fet
te'l curará l'Eulàlia.
Ail Ai, ai, ai, ai, ai, ail

Es el jutge de pau
que conversa amb l'Eulàlia,
baixa amb les mans al cap,
fent senyals molt estranyes.
Ail Ai, ai, ai, ai, ai, ail

En arribar al poblet,
veu la porta tancada,
pregunta n'els veïns
si haurien vist l'Eulàlia.
Ail Ai, ai, ai, ai, ai, ail

El pobre terrissé,
no fa de terrissaire,
es passeja amb xarret,
perquè fa de banyaire.
Ail Ai, ai, ai, ai, ai, ail